

ת"פ 37090/07/15 - מדינת ישראל נגד חאלד נסאסרה, תאופיק נסאסרה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 37090-07-15 מדינת ישראל נ' נסאסרה ואח'

לפני כבוד השופט אהרון משניות

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ - עו"ד אדווה וייצגן

נגד

הנאשמים

1. חאלד נסאסרה

2. תאופיק נסאסרה

ע"י ב"כ עו"ד צבי אבנון

גזר דין

א. כללי

הנאשמים הורשעו על פי הודאתם, בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ובעבירה נוספת של חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 לחוק. מכתב האישום עולה כי הנאשמים הינם אחים וקרובי משפחתו של המתלונן. על רקע סכסוך בין משפחתם של הנאשמים למשפחתו של המתלונן, רקמו הנאשמים תכנית שמטרתה לפגוע במתלונן.

בתאריך 25.6.2015, בשעות הבוקר, כאשר המתלונן הסיע נוסעים במיניבוס, בהגיעו למצפה רמון, ולאחר שהנוסעים ירדו מהמיניבוס, החנה המתלונן את המיניבוס בחנייה הסמוכה לשוק במצפה רמון, ושכב לישון בספסל האחורי של המיניבוס. בסמוך לשעה 15:00, בעוד המתלונן ישן במיניבוס, הגיעו הנאשמים ביחד עם אחרים למיניבוס, כשהם אוחזים בידיהם באלות מעץ, והנאשם 1 אוחז בידיו שרשרת עשויה מברזל ומיכל גז פלפל.

הנאשמים והאחרים התקרבו בריצה אל דלת המיניבוס, ובעוד נאשם 1 מנסה לפתוח את הדלת הקדמית, והנאשם 2 והאחרים החלו לנפץ באמצעות האלות את שמשות המיניבוס. בעקבות זאת התעורר המתלונן משנתו, וכשהבחין בנאשמים ובאחרים כשהם עומדים בסמוך לדלת המיניבוס ודורשים ממנו לפתוח את הדלת, הוא ברח לחלקו האחורי של המיניבוס. הנאשמים פרצו לתוך המיניבוס, התנפלו על המתלונן תקפו אותו ופצעו אותו. כשנאשם 1 רץ לעבר המתלונן, מתיז בפניו גז פלפל ומלפף את שרשרת הברזל סביב צווארו.

המתלונן אשר חשש לחייו, אחז בכל כוחו בשרשרת וניסה להרחיקה מצווארו בכדי שלא ייחנק. אולם הנאשמים אשר לא חדלו ממעשיהם וגררו ביחד עם האחרים את המתלונן אל מחוץ למיניבוס, תוך שהם ממשיכים להכותו בחוזקה. לאחר מכן נסו מן המקום כשהם מותירים את המתלונן, כואב ומדמם.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרמו למתלון מספר חבלות וחתכים בגופו, והמתלון נזקק לטיפול בבית חולים. בנוסף פגעו הנאשמים ברכב במזיד.

ב. טענות הצדדים

ב"כ המאשימה עמד על נסיבות החומרה במעשיו של הנאשם והדגיש כי מדובר במעשים שבוצעו בצוותא חדא, כשהנאשמים מתכננים זאת מראש, תוך התארגנות עם אחרים, אשר זהותם אינה ידועה למאשימה. עוד ציין ב"כ המאשימה כי הנאשמים תקפו את המתלון באכזריות רבה, פעלו בבריונות, התיזו על פניו גז פלפל, הנאשם 1 אף הגדיל לעשות וליפף על צווארו של המתלון שרשרת עשויה ברזל, כאשר כולם יחדיו גוררים את המתלון מחוץ למיניבוס וממשיכים להכותו באלימות רבה.

ב"כ המאשימה הוסיף וטען, כי מידת הפגיעה בערך המוגן, ערך קדושת החיים וזכותו של אדם לשלמות גופו, מצויה ברף גבוה, וכי מדובר בערך הבסיסי ביותר שביסוד כל מערכת חוק ומשפט, שאף עוגן ע"י המחוקק בחוק יסוד:כבוד האדם וחירותו. בנסיבות אלו, טען ב"כ המאשימה, כי חובתו של בית המשפט להניף את חרבו החדה, ולגדוע את תופעת האלימות שהשתרשה בחברתנו, והתפשטה בקרבנו.

ב"כ המאשימה הפנה לתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינם של הנאשמים. בעניינו של הנאשם 1, טען ב"כ המאשימה כי שירות המבחן עתר לדחייה, במסגרתה תיבחן האפשרות לשלבו בהליך טיפולי. ב"כ המאשימה טען, כי המאשימה התנגדה לשילובו של הנאשם 1 בהליך טיפולי שכן המעשים שיוחסו לו בכתב האישום לא בוצעו על רקע התמכרותי לחומרים משני תודעה, או בהיותו עבריין רצידיוויסט אשר הטיפול יכול להוות גורם הסברתי והרתעתי עבורו.

אשר לנאשם 2, טען ב"כ המאשימה כי שירות המבחן התרשם מאדם בעל יכולות תפקוד תקינות, אולם בעל קושי בהצבת גבולות פנימיים, אשר מתקשה להפעיל שיקול דעת מעמיק. כן התרשם שירות המבחן שההליך המשפטי היווה גורם מרתיע שיש בו כדי לסייע לנאשם 2 לבחון את התנהגותו העתידית באופן ביקורתי.

בסופו של יום, ולנוכח העובדה כי הנאשמים נעדרי עבר פלילי, טענה המאשימה למתחם ענישה שנע בין 15 ל-36 חודשי מאסר בפועל, ועתרה להשית על הנאשמים עונש ברף התחתון של המתחם, קרי 15 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלון.

מנגד, הציג ב"כ הנאשמים את הסדר הסולחה בין שתי המשפחות, הסדר אשר היה קיים עובר למעצרים של הנאשמים והוצג לשופט המעצרים, (נע/1). ב"כ הנאשמים הדגיש כי במסגרת הסדר הסולחה שנעשה בנוכחות אחיו של המתלון והמתלון, ניתנו לאחיו של המתלון 30,000 דנר השווים ערך ל-170,000 ₪ (נע/2). לדבריו, כנהוג בהסכמים כאלה, הכסף לא נמסר למתלון עצמו אלא ניתן לאחיו כחלק "מהסולחה", והאחים היו אמורים להעביר לידי המתלון את סכום הכסף, ומדובר בפיצוי שגבוה בהרבה מכל פיצוי שהמתלון היה יכול לקבל מבית המשפט.

ב"כ הנאשמים הוסיף וטען, כי מדובר באירוע מלפני שנתיים, ומאז שורר שקט בגזרה. הנאשם 1 היה עצור מיום 7.7.2015 ועד יום 9.9.2015, דהיינו יותר מחודשיים, ואילו נאשם 2 היה עצור מיום 13.7.2015 ועד יום 9.9.2015, כמעט חודשיים. בנוסף, שהו השניים בתנאי מעצר בית מלא במשך 8 חודשים נוספים עד ליום 3.5.2016, מועד בו הוגש כתב האישום המתוקן. מאז הנאשמים חזרו להיות אזרחים נורמטיביים, מתפקדים ושומרי חוק. לדבריו, מדובר בנאשמים אשר היו אנשים שומרי חוק, ויש לזכור את התנאים המגבילים בהם שהו, לרבות הרחקתם לצפון לחלופת מעצר, ויש בכל אלה כדי להצדיק הימנעות ממאסר בפועל.

ב"כ הנאשמים עתר להשית על הנאשמים עונש מאסר של 6 חודשים אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, ובכך להימנע מהחזרתם לסביבה עבריינית אשר הם אינם חלק ממנה.

ג. דיון והכרעה

לא יכולה להיות מחלוקת בדבר חומרת העבירות שבהן הורשעו הנאשמים. עבירת האלימות טומנת בתוכה פגיעה קשה בערכים חברתיים בסיסיים, ובכללם ביטחונם של היחיד וזכותו של האדם לשלמות גופו ובריאותו. במקרה שבפניי, התנהגותם האלימה של הנאשמים פגעה קשות במתלונן. מדובר במעשה חמור, בעקבות סכסוך בין משפחת הנאשמים למשפחתו של המתלונן, שכלל תכנון מוקדם ובריונות לשמה.

בית המשפט העליון עמד כבר בעבר על החומרה שיש בתופעה של "תת-תרבות הסכין" שפושה בחברה כדרך ליישוב סכסוכים, וכך כתב בע"פ 5753/04 **מדינת ישראל נ' רייכמן** (פורסם בנבו, 7.2.2005), דברים אשר יפים גם למקרה שלפנינו:

תופעה נוראה זו פשתה בחברתנו, הייתה כמחלה ממארת, וחובה היא המוטלת עלינו, על בית-המשפט, להעלות תרומתו למלחמה קשה זו. מלחמה היא שאסור לעשות בה ויתורים, שאם נוותר ונסלח תתגבר התופעה ותלך. חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים. בבואנו לגזור עונשים על עבריינים כמשיב שלפנינו, שומה עלינו לשוות נגד עינינו לא רק את המשיב ואת צורכי שיקומו; לא רק את משפחתו הסובלת בשל מעשיו; אלא גם את הנפגעים ממעשיו של המשיב ואת הנפגעים ממעשים-בכוח שייעשו אם לא נגיב בחומרה על מעשים כמעשה המשיב.

אשר לרמת הענישה הנוהגת, ניתן ללמוד עליה מעיון בפסיקה שמתייחסת לעבירות דומות. בע"פ 2849/13 מ"י נ' **טייצאו טגבה**, (פורסם בנבו, 13.8.2013), נדון עניינו של המשיב שהורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות, פציעה בנסיבות מחמירות ושידול להטרדת עד. על רקע סכסוך שהתגלע בין אחיו של המשיב וחברו ובין צעיר אחר, הוזעק המשיב למקום, כשהוא מלווה בשלושה צעירים נוספים ומצויד בחפץ חד.

המשיב ניגש ביחד עם אחר אל המתלון, ושניהם משכו אותו בחולצתו וגררו אותו אל מאחורי תחנת הדלק. לאחר מכן, המשיך המשיב להכותו והורה לו להוציא מכיסו את תחולתו. המתלון מסר למשיב את מכשיר הטלפון הנייד שלו ואת ארנקו, ולאחר מכן פצע המשיב את המתלון בישבנו, באמצעות החפץ החד שנשא עמו, הכה אותו באגרופיו בפניו, והמשיך להכותו גם באזור הצלעות ובפנים גם לאחר שהמתלון נפל ארצה, ולאחר מכן המשיב נמלט מהמקום.

שירות המבחן המליץ על מאסר בדרך עבודות שירות וצו מבחן, ובית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. בית המשפט העליון דחה את ערעור המדינה על קולת העונש וקבע כי בית המשפט קמא לא שגה כאשר קבע מתחם ענישה במנעד שבין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות לבין 50 חודשי מאסר בפועל, בגין האישום הראשון (שוד ופציעה בנסיבות מחמירות), והוסיף כי מלאכת גזירת העונש על מי שהורשע בביצוע עבירה פלונית היא לעולם אינדיבידואלית ותלויה נסיבות, וכי העונש שנגזר על המשיב אינו סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הראויה.

בתיק אחר, עפ"ג (ירושלים) 27739-03-14 **מדינת ישראל נ' בבל** (פורסם בנבו, 8.5.2014), נדון עניינו של אחד שהורשע בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, לאחר שהכה את המתלון בידיו, איים עליו בסכין ולבסוף אף דקר את המתלון בסכין באזנו השמאלית ובראשו. למתלון נגרמו חתך של 5 ס"מ בקרקפת, וחתך של חצי ס"מ באוזנו, והוא טופל בבית חולים שבו נתפרו החתכים בהרדמה מקומית.

בימ"ש שלום קבע מתחם שבין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 11 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר מותנה ופיצוי למתלון. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, וגזר על הנאשם 28 חודשי מאסר בפועל.

בסופו של דבר, לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, נראה לי כי נסיבות החומרה שיש במקרה שלפנינו, ועיקרון ההלימה אשר מהווה עיקרון דומיננטי בקביעת העונש, אינם מאפשרים לגזור על הנאשמים עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות. נראה לי אפוא כי מתחם העונש ההולם הראוי לעבירות ונסיבותיהן נע בין 10 חודשי מאסר ועד ל-30 חודשי מאסר בפועל.

בבואי למקם את עונשם של הנאשמים בתוך המתחם האמור, ראיתי לשקול לחובתם של הנאשמים את חומרת העבירות בהן הורשעו ותרומתם של הנאשמים להוצאת התוכנית העבריינית שהגו מן הכוח אל הפועל. מעשיהם של הנאשמים מצויים ברף חומרה גבוה של עבירות האלימות.

מנגד, לא ניתן להתעלם מנסיבותיהם האישיות של הנאשמים, כפי שהן עולות מתסקירי שירות המבחן. בעניינו של נאשם 1 הוגשו שני תסקירי שירות מבחן. האחד, מיום 26.10.2016, וממנו עולה כי הנאשם כבן 26, רווק ועובד לפרנסתו בתחום תשתיות כבישים. עוד עולה מהתסקיר כי המתלון תקף את אשת אביו של הנאשם 1, אשר נחשבת לאימו החורגת, וגרם לה חבלות בראש. הנאשם טען, כי על רקע זה איבד שליטה בתגובה להתנהגותו של המתלון, ועל כן פעל בסערת רגשות.

שירות המבחן התרשם מאדם שעד למעורבותו בתיק דן ניהל אורח חיים נורמטיבי, אשר הפנים את חוקי וערכי החברה ולרוב פעל על פיהם, ואין בהתנהגותו מאפיינים של דפוסי התנהגות עברייניים מופנמים. שירות המבחן ציין בתסקירו כי הנאשם נוטה להיות מושפע מהסובבים אותו ולהיגרר אחריהם, ובמצבים של חוסר וודאות עלול לפעול באופן אקטיבי ואימפולסיבי. יחד עם זאת, הנאשם חווה את מעצרו ומעורבותו בחומרה רבה. לכן שירות המבחן בתסקיר זה לדחיית הטיעונים לעונש לחודשים אחדים, שבמהלכם תיבחן השתלבותו של הנאשם בהליך טיפולי.

התסקיר השני בעניינו של הנאשם 1, הוגש ביום 15.3.2017 וממנו עולה כי בזמן הדחייה זומן הנאשם למפגש הכנה לטיפול קבוצתי, בו היה פסיבי, שירות המבחן התרשם כי הצהרותיו של הנאשם היו מנותקות ועל כן לא נמצא מתאים להשתלב בהליך טיפולי. גם בחינת שילובו של הנאשם בטיפול פרטני כשל ובסופו של יום המליץ שירות המבחן לשקול ענישה מוחשית אשר תהווה מסר חד משמעי ומרתיע עבור הנאשם. עם זאת, שירות המבחן ציין כי הטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריה עלולה לקטוע את רצף תפקודו המאוזן של הנאשם ויכולה להביא להפגמת נורמות עברייניות, ולכן המליץ על מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר מותנה ופיצוי.

בעניינו של נאשם 2, הוגשו שלושה תסקירי שירות מבחן. מהתסקיר הראשון מיום 26.10.2016 עולה כי הנאשם כבן 30, עובד כעצמאי, בעל חנות מכולת, ובנוסף מספק שירותי גז בבלונים לבתים פרטיים. בדומה לנאשם 1, סיפר גם הנאשם 2 כי הרקע לסכסוך הוא בין היתר תקיפתה של אימו החורגת על ידי המתלונן, וכתוצאה מכך איבד ביחד עם אחיו את השליטה על עצמו בשל מה שנתפס על ידו כפגיעה בכבוד משפחתם.

שירות המבחן התרשם מאדם אשר ניהל אורח חיים נורמטיבי ושלל דפוסי עבריינים, אולם במצבים בהם חש הנאשם כי כבודו נפגע הוא עשוי להגיב באלימות. בסופו של יום המליץ שירות המבחן לשקול ענישה מוחשית אשר תהווה מסר חד משמעי ומרתיע עבור הנאשם באשר למשמעות מעשיו והשלכותיהם. נוכח סירובו של הנאשם להשתלב בהליך טיפולי, המליץ שירות המבחן על מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

מהתסקיר השני, המשלים, בעניינו של נאשם 2, אשר הוגש ביום 15.3.2017, עולה כי הנאשם השתלב בהליך טיפולי ולקח חלק פעיל, אולם ביטא חשיבה מוכתבת תרבות וערכים של כבוד המשפחה שמותירה תפיסה מצומצמת לגבי אפשרות אחרת לנהל את הסיטואציה. עם זאת, שירות המבחן ציין כי הנאשם ביטא רצון להשתתף בקבוצה טיפולית ולקבל כלים ואף נמצא מתאים לכך, ולכן עתר שירות המבחן לדחייה נוספת.

מהתסקיר השלישי, מיום 2.7.2017 עולה כי הנאשם 2 השתלב בקבוצה טיפולית אולם הגיע לחמישה מפגשים מתוך שבעה, היה שקט מאוד ולא נטל חלק פעיל. יחד עם זאת התרשמו מנחות הקבוצה כי הנאשם מגלה מחויבות לקבוצה וכי עם הזמן יחוש בטוח. בסופו של יום המליץ שירות המבחן להשית ענישה אשר תאפשר את המשך ההליך הטיפולי והשיקומי, לצד צו מבחן ושל"צ בהיקף של 140 שעות, עונש אשר יש בו להקטין את הסיכון להישנות ביצוע עבירות בעתיד. כמו כן, הוגשו בעניינם של הנאשמים חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות ומהם עולה כי הנאשמים נמצאו כשירים לבצע עבודות שירות.

אשר להסכם "הסולחה" שנערך בין הצדדים, עולה מתסקירי שירות המבחן, כי המתלונן לא ידע על "הסולחה" שנערכה, ואף לא קיבל את הפיצוי שהועבר במסגרתו לבני משפחתו. אולם, מטיעוני ב"כ הנאשמים מיום 2.7.2017 עולה כי סכום הפיצוי שהוסכם במסגרת הסדר "הסולחה", בסך 30,000 דיןר השווים ערך לכ- 170,000 ש"ח הועבר למשפחת המתלונן. כך גם עולה מדברי ב"כ המאשימה שטען כי שוחח עם המתלונן שטען שלא קיבל את כספי הפיצוי האמורים, ובאותה נשימה שמר על זכות "השתיקה" כשנשאל האם השייח' אחמד נסאסרה העביר למשפחתו כסף.

כן, הוגש לעיוני תצהירו של השייח' נסאסרה (נע/2), אשר בו מצהיר השייח' כי אכן התקיים הסדר סולחה בין הצדדים, ואף הועבר במסגרתו פיצוי בסך 30,000 דיןר למשפחתו של המתלונן.

לזכותם של הנאשמים שקלתי גם את העובדה כי הם נעדרים עבר פלילי, וכן את העובדה שהודו, ובכך לא רק חסכו בזמן שיפוטי יקר אלא גם נטלו אחריות על מעשיהם. כמו כן, ומבלי להקל ראש בחומרת המעשים של שני הנאשמים, נראה לי כי חלקו של נאשם 1 עולה במידת מה על חלקו של נאשם 2, מפני שהוא תקף את המתלונן בשרשרת ברזל, ואף התיז גז פלפל על פניו ועיניו של המתלונן, כפי שעולה מסעיף 9 לכתב האישום המתוקן. בנוסף התרשמתי כי בעניינו של נאשם 2 קיים סיכוי ממשי לשיקום כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן, בשונה מנאשם 1 שכלל לא השתלב בהליך טיפולי. ולכן אני סבור כי מדובר בעניינו בנסיבות המצדיקות ענישה ברף התחתון של המתחם.

סוף דבר, נוכח כל האמור לעיל, לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, ואת השיקולים לקולא ולחומרה שפורטו לעיל, ונתתי דעתי גם לעיקרון אחידות הענישה, ולחלקו היחסי של כל אחד מהנאשמים כמפורט לעיל, וכן להסדר הסולחה ולפיצוי ששולם במסגרתו למשפחתו של המתלונן, החלטתי לגזור על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

1. 14 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו (החל מיום 7.7.2015 ועד יום 9.9.2015). הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 30.5.18 בשעה 09:00 במקום שאליו ישובץ ע"י שב"ס במסגרת המיון המוקדם.

2. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

3. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר שלא יעבור כל עבירת רכוש.

4. קנס בסך 3,000 ₪ אשר ישולם ב-3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 10.6.18.

נאשם 2

1. 11 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 13.7.2015 ועד יום 9.9.2015. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 30.5.18 בשעה 09:00 במקום שאליו ישובץ ע"י שב"ס במסגרת המיון המוקדם.

2. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

3. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור כל עבירת רכוש.

4. קנס בסך 3,000 ₪ אשר ישולם ב-3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 10.6.18.

בנסיבות העניין ונוכח העניין שהנאשמים משוחררים מזה זמן רב, אני מפנה את הנאשמים למיון מוקדם על ידי שב"ס, כדי שיותאם לנאשמים מקום מתאים לנסיבותיהם.

זכות ערעור כחוק תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ז ניסן תשע"ח, 12/04/2018 במעמד הנוכחים.

אהרון משניות, שופט